

DIARI DE SESSIONS DEL **PLE** DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DLPM 770-1987

Fq.Con.núm. 33/27

V legislatura

Any 2001

Núm. 74/fascicle 2

Presidència
del Molt Honorable Sr. Maximilià Morales i Gómez

Sessió celebrada els dies 6, 7 i 8 de novembre del 2001

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

Debat sobre l'orientació política general del Govern de les Illes Balears.

Fascicle 1

EL SR. PRESIDENT:

Senyores i senyors diputats anam a reprendre la sessió plenària de debat sobre l'orientació de la política general del Govern. Abans de reprendre la sessió, demanaria a la cambra, si els diputats i diputades ho troben oportú, que mantenguéssim, posats drets, un minut de silenci per l'atemptat patit avui matí pel jutge i professor de la Universitat de Deusto, Sr. José María Lidón.

(Minut de silenci)

Reprenem la sessió, tal com he dit anteriorment, i correspon avui la intervenció dels distints grups parlamentaris. En primer lloc, té la paraula el diputat Sr. Santiago Ferrer, en representació de la Coordinadora d'Organitzacions Progressistes de Formentera, pertanyent al Grup Mixt.

EL SR. FERRER I COSTA:

Sr. President del Govern de les Illes Balears, Sr. President, senyores diputades i senyors diputats, reprenem aquest segon dia del debat sobre l'orientació política general del Govern de les Illes Balears amb la nostra intervenció, moment que vull aprofitar, en nom de la COP de Formentera, per expressar el nostre parer en relació al discurs del President Antich, d'allò que va dir i també d'allò que no va dir, i que ens agradarà sentir-ne un pronunciament o parlar-ne amb major extensió.

I com a darrera qüestió, però la més important, li demanarem el seu compromís en què el Govern farà el màxim en resoldre les qüestions importants que preocupen i afecten la vida dels formenterers. Idò som-hi.

Dir-li, en primer lloc, que el seu discurs ens va agradar, vostè va fer un repàs extens, exhaustiu d'allò que fa el Govern. És veritat que va ser llarg, però profitós, perquè ens va permetre recordar la immensa tasca que estam duent tots endavant; s'està treballant en tot i les noves polítiques comencen a incidir, a canviar el sentit de la marxa del nostre país, cap allà on ens vam comprometre els progressistes.

Vostè ens va parlar del que es fa en educació, en sanitat, en benestar social, de com seguim treballant en l'estructuració del nostre país enfortint els consells i els ajuntaments; de l'important tomb cap a la sostenibilitat que suposen les polítiques d'ordenació territorial i ambientals que du endavant el Govern, i un ampli ventall que es mal de reproduir si no vull repetir allò que ens va explicar ahir. És clar que hi ha coses que no estan tan ben fetes o d'altres que fora bo que es fessin i no es fan, però fins ara el balanç és positiu i tendrem temps d'aconseguir millorar en allò que calgui.

Pel que respecte a la situació de Formentera, vostè hi va fer una breu entrada, hi dedicà poc temps ahir, però el que importa a les formentereres i formenterers és que, per primera vegada a la nostra història, són tractats de manera igualitària a la resta d'illes, i que s'està fent un esforç addicional per salvar el retard provocat per l'oblit d'anys i anys. El Govern dedica molts recursos i molts esforços per tal que la qualitat de vida nostra

augmenti i a procurar que el nostre territori segueixi sent un exemple de sostenibilitat ambiental i progrés econòmic i social.

Val la pena ressenyar les inversions fetes executant-se: l'abocador de fems del Cap de Barbaria; l'ampliació de la dessaladora de Formentera i la construcció d'un nou dipòsit regulador; el Camí de sa Pujada; la Casa de Colònies; el Centre de Salut i la reforma del Centre de Majors de la Mola; instal·lacions esportives; l'escoleta d'infants; el Pla de seguretat de platges, etc. Obres i serveis que, junt amb la millora de finançament feta cap al Consell d'Eivissa i Formentera i que ens ha permès, des d'aquesta institució, invertir en la millora dels nostres nuclis urbans, en serveis socials, obrint, conjuntament amb l'ajuntament, un servei amb professionals que donen resposta a les necessitats de la gent fins ara deixades de banda; en instal·lacions esportives i culturals; en medi ambient i protecció civil, fan que els formenterers comencem a veure el canvi que suposa per a la majoria el fet que governem els progressistes.

Ressenya especial suposa la creació i posada en marxa del Consorci Formentera Desenvolupament, que farà un especial esforç inversor en la millora dels nostres nuclis turístics i urbans, Es Pujols i Sant Ferran, en la recuperació de parets de pedra i en la millora de camins; en la compra i urbanització del solar per a la tan necessitada nova instal·lació sanitària de Formentera; en la doble via i d'altres qüestions que aniran sortint. Aquest consorci vol dir posar diners, fer possible, en una paraula, les previsions plasmades al Decret Especial de Formentera, que venia a ser el nostre règim especial, carregat de bones intencions però sense cap dotació pressupostària concreta ni coneguda feta pel Govern Matas.

Com veim, moltes actuacions en molt poc temps, i d'altres que vendran, perquè les necessitats són moltes, fruit d'aquest oblit històric d'administracions en mans dels conservadors. Però, com deia, no tot és perfecte ni totes les actuacions tenen un resultat tan efectiu ni ràpid com la societat ens demanda. Vull referir-me, President, a tres qüestions concretes allà on, des de la COP, li demanam al Govern encara un major impuls.

El transport marítim. En aquests dos anys els esdeveniments ens han situat en una situació de monopoli en el trànsit de mercaderies en la línia Formentera-Eivissa, i a un domini, proper al monopoli, en la línia de passatgers on un únic ofertant controla prop del 90% del servei. Els darrers mesos i amb la col·laboració de la conselleria s'està fent feina per aconseguir un acord entre empreses navilieres i la petita i mitjana empresa de Formentera, patronal que aglutina la gran majoria d'empresaris que garanteixi un servei amb qualitat, quantitat i preu satisfactori per ambdues parts. Sembla que serà possible, i a la darrera reunió mantinguda aquest dilluns passat ja hi va haver compromisos fermes que s'han de materialitzar en poques setmanes.

No podem dir el mateix en el tema del transport de passatgers. Malgrat haver aconseguit un preu adequat per als residents a Formentera, amb un cost important a la comunitat, les freqüències i horaris no són igualment satisfactoris, i ens trobam que passam d'una cinquantena de serveis d'anada i de

tornada els mesos d'estiu a no arribar a deu en temporada baixa. Aquesta qüestió és un tema cabdal a resoldre; necessitam que s'acompleixi l'interès públic d'aquesta línia, parlem de l'únic sistema de comunicació que tenim les formentereres i els formenters per anar i venir, i no pot deixar-se únicament en mans de les decisions d'empreses privades que, legítimament, cerquen el seu interès, però que en aquest cas va en contra de l'interès públic. Jo li deman un compromís en aquesta qüestió, que una volta resolt el tema de les mercaderies, concentrarem les nostres energies en trobar solució a aquest problema.

L'Hospital de Formentera. Cap al mes de maig d'enguany vam acabar les feines de la Comissió Interdepartamental per a l'estudi de la situació sanitària de Formentera; tots vam concloure en la necessitat de millorar i molt les instal·lacions i serveis actuals, malgrat que l'Insalud no veu amb bons ulls que a Formentera les dones hi puguin tenir els fills, adduint motius tècnics. Després de mesos d'acabades les conclusions, l'informe de la comissió encara no s'ha remès al Parlament; tot això mentre s'està negociant la transferència en sanitat cap a la comunitat autònoma i sense que estigui garantida una dotació adequada per construir aquesta instal·lació ni per al seu funcionament. Pensau, President, que estam parlant d'una reivindicació justa sobre un tema bàsic, com és la salut de les persones, i per tant esper del Govern una defensa aferissada en el procés de negociació de les transferències que no deixi de banda els ciutadans de Formentera.

La darrera qüestió afecta una qüestió manco concreta, perdonin la redundància, però també és molt important i és la participació de la COP i de l'Ajuntament de Formentera en actuacions del Govern que són estratègiques per al futur de l'illa. Quan vam signar els acords de govern, donant suport parlamentari però sense estar integrats a l'executiu, ho férem pensant en fer realitat una reivindicació històrica nostra, i era poder participar, des de Formentera, en les decisions de govern. Això no vol dir fiscalitzar totes i cadascuna de les decisions de l'executiu, però sí vol dir tenir un màxim d'informació i que se'ns escolti i que se'ns respecti els punts de vista. Això que sé perfectament entès i assimilat per vós, President, hi ha algun membre del vostre govern que en certes qüestions no ho ha tengut massa en compte i ens ha obligat a adoptar actituds que no són les nostres, a forçar diàleg quan aquest hauria de ser desitjat pel Govern. No pot ser que se'ns faci passar per especuladors, quan Formentera és el que és gràcies a la tasca de conservació de les formentereres i formenters, a què hem estat nosaltres que hem mantengut els valors naturals i paisatgístics fugint d'aventures especuladores que ens oferien capitals forasters.

La protecció de Ses Salines d'Eivissa i Formentera és una fita històrica que assumirà aquest Parlament en no massa setmanes, però serà així per mor de la voluntat de formenters i eivissencs que lluitam, des de fa dècades, per protegir aquest espai únic. Pensin, senyores diputades i senyors diputats, que a l'any 1932 els formenters ja es manifestaren a l'Estany des Peix reclamant aquell espai com a públic, perquè qualcú havia gosat inscriure (...) al registre de la propietat. Aquestes manifestacions s'han reiterat, sobretot des dels anys setanta, fins que a l'any 1995 el Congrés promulgà una llei

controvertida, però efectiva, per a la protecció de Ses Salines. Els darrers anys, malgrat estar protegit, l'espai s'ha seguit degradant, doncs el ministeri ha incomplert les obligacions de gestionar-ho; però amb l'aprovació del Pla d'Ordenació dels Recursos Naturals de Ses Salines tot això ha de canviar. La dotació pressupostària, que veim que ja s'ha previst per gestionar aquests espais, ha de suposar el manteniment dels valors mediambientals de la zona i procurar que els usos que en feim, turisme de platja, fondeig d'embarcacions esportives, el senderisme, etc., siguin compatibles amb aquest interès. De la mateixa, Ca'n Marroig necessita dedicar-hi recursos, doncs la casa i les terres de cultiu estan prou descuidades.

Ja acab. Però no vull fer-ho sense reiterar el compromís de la COP amb aquest govern, que és el nostre. Per primera vegada el Govern ha entès que ha de mirar i ha de tenir en compte Formentera en les seves polítiques i decisions, cosa inaudita abans, quan només se'ns veia com un instrument i érem objecte de fosques trames electorals. Comptau amb nosaltres, President, escoltau-nos i pensau que la nostra feina serà el vostre mèrit.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Ferrer, en nom de la Coordinadora d'Organitzacions Progressistes de Formentera. El Sr. Buades, en nom d'Els Verds d'Eivissa, Grup Mixt, té la paraula.

EL SR. BUADES I BELTRAN:

Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. Els Verds duim més de dos anys compartint amb la resta de majoria progressista la feina d'intentar mostrar a la ciutadania que es pot fer una política diferent, millor i pensant en l'interès general per comparació a dècades de governs conservadors. L'ecologisme, malgrat ser una força política jove, no tenia ni té por al compromís, i comprenc que governar és sovint evitar la línia recta si es vol arribar a bon port. Però passats ja gairebé dos terços de legislatura, President, i més encara des del vostre silenci inexplicable d'ahir, sobre com avançar cap a unes illes sostenibles ambientalment i socialment, a Els Verds no ens surten els comptes.

Si hi havia dos grans compromisos de govern progressista aquests eren al mateix nivell d'importància la descentralització de poder a favor dels consells insulars i el canvi de model territorial per fer-lo viable ecològicament i socialment. És innegable que, amb totes les seves imperfeccions, la federalització interna és una realitat tangible; hi ha la nova Llei de consells; les transferències en ordenació territorial són un fet i les de carreteres ho seran en breu; el projecte de llei de finançament definitiu suposa una passa important en la transformació d'un consens sense veritable autonomia de gestió amb governs insulars de veritat.

Ara bé, on és el canvi territorial, President? Tenim moltes enquestes favorables, les campanyes de publicitat institucional estan molt ben dissenyades, feim moratòries espectaculars

contínuament, però, si la vista no ens falla als ecologistes, el paisatge de les illes segueix sent el paradís de les grues. La dada més rellevant, brutal, escurridora del vostre discurs d'ahir, va ser: malauradament que la construcció del sector econòmic més dinàmic, diguem-ho així, de les illes, ja que ha crescut el darrer trimestre d'un 7%, el doble que el PIB regional. La legislatura progressista s'escola, però no hi ha un canvi de tendència aquí respecte a poders anteriors, la construcció segueix batent rècords a totes les illes, tant per la via legal com la il·legal. Creix encara més el nombre de turistes, el paisatge illenc es deteriora, tots els semàfors ambientals, des de l'aigua a l'energia, estan en vermell. Avui, com ahir, la retòrica de la sostenibilitat s'estavella contra la realitat omnipresent del ciment.

Des que Cañellas va plegar, les Balears han passat de 8,5 milions de turistes a 11 milions i mig, de 7.000 projectes d'obres legals a 11.000. Les 750.000 persones censades, que són una població molt inferior a la real, com se sap, ja són més de 860.000 d'ascens; consumim un 40% més d'electricitat que en temps d'En Cañellas, hi ha un 25% més de vols aeris, malgrat tot el que passa últimament.

Supòs que no cal recordar el que està passant amb la pèrdua d'aigua contínua, la dilapidació d'aigua contínua que feim a les Illes Balears. No volem aclaparar, President, però totes les tendències de fons són les de sempre: consumisme a l'alça, recursos naturals a la baixa, pèrdua de qualitat de vida. Ja ningú discuteix avui, ni tan sols el PP, que cal canviar aquest model territorial abans que la massificació, el desgavell ecològic i la desvalorització paisatgística amenacin duradorament l'economia turística i fins i tot el nivell de renda.

Al programa de govern signaren que necessitàvem un nou model territorial perquè era prioritari redissenyar la política ambiental i territorial amb l'objectiu de la màxima qualitat del nostre entorn i d'avançar cap a la sostenibilitat, no tan sols pel dret que hi tenim tota la ciutadania de les Illes sinó també, deia el programa de govern, en relació a l'economia turística. La veritat és però una altra, el sostre de creixement segueix per damunt dels tres milions d'habitants, si deixa de venir un sol turista correm a fer més propaganda perquè en venguin, com a mínim, dos més; i malgrat les propostes constants des de la Conselleria de Medi Ambient posposam qualsevol política seriosa d'aigua a la mera gestió de taller de reparació amb 24 hores de les infraestructures de dessalació i depuració permanentment bombardejades pel creixement urbanístic i turístic.

Però crida l'atenció que a pesar del creixement sostingut del ciment i la massificació turística mai com ara, mai com ara, no hi havia hagut tanta falta d'habitatge per a la gent d'aquest país; mai com ara no havíem tengut tants d'habitatges buits i preus tan alts; mai com ara no havíem tengut una bossa d'economia turística il·legal com l'actual. Una parella jove eivissenca, una persona gran de Palma no tenen res a fer a l'hora d'accedir a un habitatge digne davant la competència salvatge del diner centreuropeu, i això que ara governam els progressistes, nacionalistes i ecologistes.

El temps per fer realitat el canvi s'escurça i és hora de banyar-se, President, el país ho agrairà, però sobretot aquelles capes més dinàmiques de la ciutadania que abans de les darreres eleccions van sortir massivament als carrers de Palma, Maó i Eivissa per exigir prou destrucció. Sense aquest anhel col·lectiu vós no presidiríeu les Illes Balears. Anem al gra.

Hi haurà una reforma de les directrius d'ordenació del territori, prèvia a l'aprovació de tots els plans territorials insulars? President, l'horitzó final implicarà una reducció clara del sostre de creixement desclassificant d'una vegada els falsos urbans, que és on hi ha la gran bossa de ciment vacant? O ens conformarem amb els jocs de màgia de Campos, on els camps de polo conservadors de 1.500 places es reconverteixen en hotels progressistes sostenibles per a 900 turistes? O, encara pitjor, els trucs de màgia de les Pitiüses, on es fan urbanitzacions a primera línia de mar, com en els millors temps, a Cala Molí, per exemple? Aquest era el compromís del programa de govern: els principis de les DOT han de ser extensius als sòls urbans i s'habilitaran fórmules per racionalitzar el ritme de creixement en aquest àmbit.

Es legalitzarà, President, la programació temporal de llicències per tal de domar el cavall desbocat de la construcció? I si és així, es farà via DOT, a través d'una llei del sòl, a dia d'avui en el congelador del pacte, o es vol fer a través de cada pla territorial? Les mesures que s'apliquin, ho seran amb caràcter general a totes les Balears o Menorca i les Pitiüses seran sacrificades? Cal recordar que a Menorca és on els marges de creixement són més grans en urbà, ja que és l'illa amb menys densitat de construcció; i que Formentera i Eivissa tenen el rècord de sòl urbà vacant i de construcció a les Balears.

L'ecologisme també vol conservar el sòl rústic. El pacte tornava a ser clar aquí: la llei balear del sòl l'havia de protegir, s'havia de reformar el sòl rústic per tal de garantir la seva vocació d'usos agrícoles, rurals i naturals. Segons el govern insular hi ha més de 30.000 habitatges il·legals ja construïts a Mallorca i almenys se'n podrien fer uns altres 12.000 amb la normativa vigent. A Eivissa i Formentera la realitat és, com a mínim, igual de greu. La pròxima generació, President, coneixerà el sòl rústic o es trobarà unes illes totalment urbanitzades? Hi haurà pàgesos o simplement mantindrem a punt la màquina de repartir subvencions per a uns camps sense agricultors?

Els Verds creim arribat el moment de donar un gir social a la política territorial, el model ha de deixar d'afavorir els interessos immobiliaris en urbà i en rústic i hem d'afavorir la nostra joventut i la ciutadania de baixos ingressos en l'accés al seu primer habitatge. L'actual política, basada a permetre un altíssim consum de territori a remolc d'un sector constructor sobredimensionat, fa de la política pública d'habitatge un auxiliar de les excuses per perdre més sòls no urbanitzats. Amb les lògiques excepcions puntuals, globalment la política pública d'habitatge no ha de servir d'excusa per urbanitzar més en sòls no edificats, el Govern ha d'actuar sobretot en el sòl ja construït, rehabilitant, comprant edificis ja fets i reorientant-los cap al mercat de lloguer assequible, facilitant ajuts a les famílies de rendes baixes per poder satisfer lloguers en condicions. Així, amb els mateixos diners que sempre seran pocs, l'administració

podria ofertar molts més habitatges sense sacrificar més territori rústic o urbà no edificat. Per a quan una reforma vertaderament social i de justícia territorial de les prioritats en matèria d'habitatge, President?

Un altre repte és la introducció de garanties ambientals. Les DOT, els plans territorials, els plans sectorials han de sotmetre's a avaluacions d'impacte estratègiques i ser informades per l'administració ambiental, President, o podran aprovar-se al marge de tota supervisió ecològica? Han d'estar a un nivell de la Unió Europea aquí o, com sempre, l'administració ambiental ha de ser ignorada pels poders territorials? Posem un exemple clar: podran aprovar-se plans territorials que impliquin un creixement del consum d'aigua, turístic i residencial, sense que sigui preceptiu un informe previ vinculant de l'administració ambiental?

Finalment, el canvi territorial ha d'assegurar un futur per a la biodiversitat de les Illes. Per a Els Verds és especialment incompreensible que al nostre govern li costi tant declarar nous parcs, quan estam a la cua d'Espanya en matèria de protecció; menys del 2% de la superfície terrestre a les Balears té qualque tipus de protecció conservacionista, això són deu vegades manco que a Andalusia i vint vegades manco que a Astúries. Què passarà amb el parc de Ses Salines? I amb el de Llevant? Veurem aprovat el de Cala d'Hort? Realment és cert que començarem el 2002 amb tres parcs nous a les illes? Podem comptar amb vostè i amb tota la majoria parlamentària actual perquè, un cop aprovats aquests tres parcs pendants, el que ve sigui l'any de compliment d'allò que deia del programa de govern; és a dir que es declararà parc natural la Serra de Tramuntana, President, o ja ho reciclarem en una nova promesa electoral a partir del 2003? És cert que compartiu la idea de la Unió Europea que els parcs han d'incloure tant finques públiques com privades?

Per a Els Verds fer parcs és un dels beneficis ambientals, socials i turístics més evidents d'un canvi territorial cap a la sostenibilitat. Aquest Govern serà jutjat també per la seva capacitat per crear parcs i dotar-los d'una gestió conservacionista. Per cert, creïu, President, que amb un pressupost de 650 milions el 2002 es podran gestionar mínimament bé els tres nous parcs que Medi Ambient preveu, a part dels sis ja existents? Els comptes no surten i ens hi jugam massa com per fracassar aquí.

I encara un últim apunt: tindrem una llei de biodiversitat la primavera que ve o les lluites partidistes seguiran impeding que les Balears tinguin una regulació europea, moderna, per gestionar els espais naturals?

Els Verds no volem acabar sense demanar-vos claredat en tres aspectes claus de la política progressista: en primer lloc, les Balears són força més que Palma. La política progressista manté les Pitiüses a la cua de la protecció territorial, ambiental i social de les Balears; Eivissa i Formentera tenien el 98, 90.000 habitants, i ara en tenen 108.000 amb tres anys, ha pujat d'un 20%. Aquest ritme de creixement salvatge va acompanyat dels pitjors indicadors de benestar social, educació, cultura, habitatge social i transport públic de l'arxipèlag; si enlloc s'ha

desitjat tant el canvi és allà, a les Pitiüses, però l'acció de govern no està en consonància, ho mireu des d'on ho mireu, President.

Les Pitiüses seran sacrificades en el pacte amb UM sobre la reforma de les DOT i les moratòries? Podem comptar amb vós per corregir el gravíssim desequilibri en serveis de benestar social i sanitaris entre les Pitiüses i la resta de les Balears? Començareu a fer de President de totes les Balears, sense excepcions?

Un altre tema de preocupació verda és la manca d'avanços en matèria de finançament. El recent pacte entre PP i PSOE ha donat com a resultat a penes 9.000 milions més, a penes un 6% més per a unes Balears notòriament espoliades fiscalment per l'administració central. Ara sembla que arribaran les competències en sanitat. Passarà com en educació i la valoració a la baixa portarà el Govern, a partir del 2003, a haver d'estrenyar el pressupost de tothom per no haver de declarar en fallida el sistema sanitari balear? Un error aquí, President, ens pot dur al col·lapse pressupostari general i de servei per a una llarga temporada. Quines són les perspectives reals de transferències, ja que ahir no en sentírem res?

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Buades, vagi acabant, per favor.

EL SR. BUADES I BELTRAN:

Finalment, hem de parlar de l'emblema d'aquest Govern, de la prova que aquest Govern governa: us en recordau President, no, no ens referim a la lototrot, ho direm amb dues paraules eco-taxa. Ahir va sortir a exposició pública un decret de desplegament de la llei, sense que Els Verds en sapiguéssim res abans; us pareix bé que Medi Ambient quedi fora de la gestió de l'impost, President? Si s'aixeca la suspensió del Tribunal Constitucional, us comprometeu a aplicar-la a la temporada turística vinent o ja ha prestat els seus serveis publicitaris i serà oportunament arraconada, com tantes altres prioritats ambientals, per tal de contribuir a superar la crisi mundial? Seria inexplicable que un govern, amb participació ecologista, deixés sense aplicació una eina com havia de ser l'ecotaxa, precisament quan tots els experts parlen que l'any que ve les Balears tendran més turistes que enguany, és a dir, més consum de recursos i béns naturals a recer de la desgràcia global de la guerra.

Els Verds no hem estat mai un fre al canvi, com vostè sap, ben el contrari: hem firmat compromisos i els hem mantingut. Massa sovint les nostres propostes i opinions han estat ignorades o obertament menyspreades; com que creïm fermament en una democràcia en una democràcia d'alta intensitat, consideram que res millor que portar les nostres grans inquietuds sobre el rumb del Govern a l'espai democràtic per excel·lència, al Parlament. El canvi s'ha de notar, President, escoltarem amb gust les vostres respostes. Sou el President i és la vostra feina.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Buades, en nom del grup d'Els Verds d'Eivissa. Sra. Munar, en nom d'Unió Mallorquina, té la paraula.

LA SRA. MUNAR I RIUTORT:

Sr. President, senyores i senyors diputats. Avui, Sr. President, pot respirar tranquil, seré breu i estic convençuda que després de molts d'anys d'intervenir en aquest debat serà la primera vegada que no m'haurà d'avisar que s'acaba el meu temps. I és que Unió Mallorquina creu que el debat de l'estat de la comunitat és un debat entre el Govern i l'oposició. Òbviament, Unió Mallorquina no forma part del Govern; en aquest debat hi ha l'originalitat que el Vicepresident i els consellers també intervenen a explicar i a puntualitzar el propi President, i a la vegada varem decidir que no era el moment ara de fer oposició.

Per tant, com que no formam part del Govern i no pensam fer oposició, serem molt breus en la nostra intervenció i no entrarem en el fons de la qüestió. Sí que manifestarem, com varem dir ahir, Sr. President, que vostè ha fet l'únic discurs possible, perquè les persones no poden dir el que volen sinó el que poden; i hem de ser conscients que té vostè un govern quadripartit, que necessita el suport d'altres quatre forces, que tenia la necessitat a un moment determinat, donat que hi havia qui deia que aquest govern no feia res, de fer un balanç de tot el que s'havia fet i que s'han fet moltíssimes de coses; i a la vegada, com no, estam ja en campanya electoral. Donat tot aquest cúmul de circumstàncies, Sr. President, vostè ha fet el discurs que podia fer.

I no es preocupi per Unió Mallorquina. Unió Mallorquina continuarà contribuint a la governabilitat del seu govern. I és que Unió Mallorquina pensa que ara és el moment, el millor moment per continuar fent feina, per donar solucions als problemes reals que tenen els mallorquins i mallorquines que viuen en aquesta illa, que fan feina aquí i que tenen uns problemes en moltes ocasions totalment diferents dels problemes que es plantegen aquí; no demanen ni que fem més lleis ni més plans ni més projectes, el que demanen són solucions i creim que en aquests moments, des del Consell de Mallorca, Unió Mallorquina té la possibilitat, juntament amb les altres forces, amb el Govern i després amb les que ens donen suport, de donar solucions, perquè mai no havíem tengut tantes eines com tenim en aquests moments.

Una Llei de consells, una Llei de consells que és el més important que s'ha fet en aquesta comunitat després que a l'any 83 s'aprovàs l'Estatut d'Autonomia. Aquesta llei és l'eina que permet que els consells de Mallorca, de Menorca i d'Eivissa es converteixin en els autèntics governs de cada illa, aquesta llei és el que fa possible avançar i tenir una administració més propera als ciutadans, una administració més eficaç i més positiva. Tenim també una transferència importantíssima ja, que és la d'ordenació del territori. A través d'aquesta competència, des dels consells, des de tots i cadascun dels consells, podem fer el futur pla territorial; la

Mallorca que volem d'aquí a 25 o d'aquí a 50 anys, i és en aquest model territorial on es parlarà de coses que afecten els ciutadans i que són importants: quin model de país voldríem, quina societat volem, com volem que sigui aquesta Mallorca que tots desitjam, com ha de ser el tema de la immigració, quin ha de ser el sostre poblacional, etc. Tendrem ocasió de parlar-ne.

I també, com no, ha quedat molt clar en aquest debat que a partir d'1 de gener hi haurà les transferències de carreteres als consells. Crec que és un bon moment i una bona oportunitat per demostrar que continuam fent feina en benefici dels mallorquins i mallorquines, que volem donar solucions al que és un problema de tots i cadascun de nosaltres, convertir les carreteres en més segures i més fluides. Crec que tenim l'oportunitat de fer moltíssimes de coses, més que no hem fet mai.

Per tant, Sr. President, Unió Mallorquina ni li demanarà puntualitzacions, ni li farem preguntes difícils. Des d'Unió Mallorquina li deim que feim feina, que continuarem fent feina perquè creim que de veres l'important és que el balanç final sigui positiu, i Unió Mallorquina vol contribuir amb la seva feina i amb la seva tasca que al final aquest balanç sigui positiu. Ja tendrem temps de passar comptes, li podem garantir que ens trobarà per aconseguir una autèntica vertebració de país, perquè això és l'únic realment important.

Moltíssimes gràcies, senyores i senyors, per la seva atenció i moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Munar, efectivament, no he hagut de dir-li en cap moment que el temps no li bastava. Més grups que vulguin intervenir? El Diputat Sr. Eberhard Grosske, en nom del Grup d'Esquerra Unida i Ecologista, té la paraula.

(Remor de veus)

EL SR. GROSSKE I FIOL:

Què hi ha nervis? Sr. President, senyores i senyors diputats, vull començar la meua intervenció fent referència a una qüestió que està passant en el fons d'aquesta sala i em referesc a la interpretació per a la gent sorda que es fa d'aquest debat. Això no és una qüestió ni anecdòtica, ni supèrflua, ni folklorisme institucional, això és la porta necessària i imprescindible perquè, per primera vegada, un col·lectiu de prop de 3.000 persones de la nostra comunitat puguin seguir de manera directa aquest debat. I em sembla esperançador, em sembla simbòlic, positivament simbòlic, pel prestigi de la política i dels polítics que comencem a fer de la nostra feina un exercici de memòria de la gent que hem oblidat massa vegades i un exercici de connexió amb els problemes concrets de la gent.

Amb un caire molt més negatiu avui celebrem aquest debat dins circumstàncies dramàtiques per al món i per tant també per a la comunitat autònoma de les Illes Balears. Ho feim amb un conflicte bèl·lic obert a Afganistan i després dels atemptats de

l'11 de setembre i la utilització d'armes biològiques als Estats Units ens hàgim demostrat que no hi ha límit per al fanatisme assassí. Vostè deia ahir Sr. President que condemna els atemptats i que desitja una pau aviat i justa i naturalment des del meu grup no podem més que estar-hi d'acord, però em permetrà que faci un parell de consideracions afegides.

La guerra que s'està desenvolupant és una guerra injusta i és una guerra absurda, a nosaltres ens repugna pensar i em sembla moralment indefensable que la lluita contra el terrorisme hagi de passar necessàriament per la mort de milers de persones, de soldats, de dones, d'infants, de vells, que mai no han comès un acte terrorista, però allò que resulta més patètic és que aquesta sangria serà absolutament inútil per als fins pretesos, quan després de molt de patiments s'aconsegueixi ocupar Kabul, per ventura s'haurà acabat amb el terrorisme islàmic? Evidentment no, més aviat s'haurà contribuït a la seva extensió i arrelament. Com molt bé explica el jutge Baltasar Garzón, la lluita contra el terrorisme internacional s'ha de dur a terme des de l'acció combinada de les administracions de justícia, de les policies i dels serveis d'intel·ligència i més enllà d'això deim nosaltres, cal anar a l'eliminació de les situacions d'injustícia, el conflicte palestí, l'exili del poble saharià i la misèria material i cultural que propicien el fenomen terrorista. No li ho deim només nosaltres, en Ramon Llull ja deia que la pau vertadera la procurava la justícia i el Papa Joan Pau II, diumenge passat va dir que les injustícies i la misèria ajudaven al desenvolupament del terrorisme.

Totes aquestes consideracions estan lluny d'estar fora de context en el present debat de la comunitat autònoma, un dels canvis que representa l'11 de setembre és que precisament tots estam immediatament involucrats en tot el que passa a nivell internacional, la sensació d'inseguretat s'ha apoderat de tot el món occidental i tot el món occidental patirà les conseqüències econòmiques de la crisi generada. L'aldea global és cada vegada una realitat concreta, la globalització presidida pel món neoliberal ens condueix a un món cada cop més insegur, també a l'ordre econòmic i social, els problemes que patim en el transport aeri, aquí a les Balears, tenen molt a veure en la liberalització d'aquest servei públic, així com el patiment dels 500 treballadors i treballadores de Majorica, aquí a Mallorca, té molt a veure amb la desregularització del mercat de treball i l'afavoriment de pràctiques especulatives en la gestió empresarial.

En aquest context quin és el futur immediat econòmic que espera a les Illes Balears? Estam d'acord amb vostè Sr. President que les Illes Balears tenen una base sòlida per afrontar una possible recessió, ens ho diuen totes les variables que hem pogut examinar, el creixement del producte interior brut, el 40.000 llocs de feina que hem creat en dos anys a les Illes Balears, les dades de l'atur, la taxa d'activitat 4 punts per damunt de la mitjana espanyola, evidentment si es confirma un conjuntura de recessió econòmica global, ningú no pot pensar que les Illes Balears romandran al marge i això implica un element important d'incertesa, el qual haurem d'estar atents i preparats per modular les nostres polítiques econòmiques i socials, però en aquest context de vigilància i de serenitat a la vegada, vull alertar sobre algunes maneres d'analitzar la

conjuntura poc rigoroses. Fa unes setmanes sortien uns titulars de premsa on es parlava del pitjor any, des del punt de vista de l'ocupació en els darrers quatre anys en el sector de la construcció, d'un increment del 25% respecte l'any passat i quan s'examinen les dades de més prop, ens assabentam que en el sector de la construcció el mes de setembre l'atur ha estat del 4,5%, mentre que a Espanya estava a un 8,04%, s'oblidaven els rècords d'ocupació dels darrers anys, s'oblidava que en 7 anys s'ha multiplicat per tres l'ocupació de la construcció a les Illes Balears.

En el tema turístic hem assistit a un debat realment patètic durant tot l'any 2001, sobre l'arribada de turistes i una vegada més s'ha oblidat que hi ha hagut un increment del 16,4% en l'arribada de turistes des de l'any 1997 a l'any 2000 i l'any 2000 arribàvem als 11 milions de turistes. Si només un lleuger increment l'any 2001 sobre el 2000 implica crisi, on és la vara de mesurar? Quin és el mínim per no parlar de crisi? El rècord que vàrem assolir l'any 97? El rècord del 98? El rècord del 99? El rècord del 2000? Quin és el model que hi ha darrera aquestes anàlisis de conjuntura? Quan aprendrem a mesurar la qüestió en termes de despesa turística, en termes de desestacionalització? Quan aprendrem a mesurar en termes qualitatius, i no quantitatius? Quan comprendrem que ja fa temps que a Balears la quantitat està barallada amb la qualitat? On anam, efectivament, amb un planejament urbanístic que preveu una població de més de 3 milions de persones; amb un projecte d'aeroport, amb el qual ens amenaça Madrid, de 38 milions de persones? On anam, si des del 75 al 99 han descendit 90 metres els aquífers de les Illes Balears; si tenim la densitat de cotxes més alta d'Espanya, la producció de residus més alta d'Espanya, un consum energètic disparat, i un increment demogràfic absolutament accelerat? El nostre model efectivament és insostenible.

Però darrere aquesta dada de caràcter demogràfic, aquesta que he esmentat al final, hi ha una qüestió que és la immigració, sobre la qual m'agradaria fer una petita pausa i una petita reflexió acurada. Per què es produeix el fenomen migratori? Per la mateixa raó que es produeixen totes les altres qüestions, perquè tenim un model econòmic superaccelerat. No ho deim el Grup d'Esquerra Unida i Ecologista, ho diu un acord unànim de la Mesa de Diàleg Social, on està present el Govern, les dues patronals i els dos sindicats més representatius de les Illes Balears. Diu: "la immigració a Balears es produeix en la immensa majoria dels casos com a resposta a necessitats objectives del nostre sistema productiu, tal i com demostra la seva absorció pràcticament completa pel nostre mercat de treball. D'acord amb això, és clar que la immigració és l'efecte, i no la causa, del nostre model de desenvolupament. I diu també "els immigrants extracomunitaris són una part minoritària de la immigració actualment existent a les Balears, i dels fluxos migratoris que arriben any rere any a la nostra comunitat".

Unes petites xifres per acostar-se a aquesta qüestió: fluxos migratoris; si comparam els tres grans blocs: comunitaris, extracomunitaris, i provinents de la península, trobarem que per cada immigrant extracomunitari, en ve un altre comunitari i en vénen dos i mig de la península. Però si relacionam això amb els efectes de consum de recursos, i assimilam els turistes a

residents, considerant aproximadament per la durada de l'estada que 36 turistes equivalen a un resident, i avaluem l'impacte sobre els recursos naturals, i l'ocupació de les carreteres i de les platges, per cada immigrant extracomunitari hi ha un comunitari, 2,5 de la península, i 23 turistes.

Per tant, conclusions: en parlar d'immigració siguem seriosos. El 34% de la població immigrants. Mira, jo amb aquest nom tan rar, no; però el 34% som immigrants. Hi ha immigrants als governs, hi ha immigrants als grups parlamentaris d'aquest parlament. Per tant, molta seriositat i molt de respecte en parlar d'aquesta qüestió.

La immigració és conseqüència del model de desenvolupament, segona qüestió. No són culpables els immigrants de la pressió sobre el territori ni els recursos naturals. No hi ha regulació administrativa possible de la majoria de la immigració, del flux migratori, excepte aquesta cinquena part extracomunitària, que es regula a través de la Llei d'estrangeria, que, d'altra banda, és una llei mal feta i mal aplicada, i que no funciona, i sobre la qual es podria parlar molt, i no hi ha temps en aquest debat. I el problema que tenim social aquí és que tenim prop de 10.000 immigrants extracomunitaris sense papers, en situació irregular, en perjudici d'ells mateixos, del conjunt dels ciutadans, dels treballadors i de les empreses, com també manifesten d'una manera clara i unànime la Mesa de Diàleg Social.

Per anar accelerant, juntament amb els problemes de sostenibilitat també aquí tenim, Sr. President, molts de problemes en l'ordre social, i vostè ho sap perfectament: en el mercat laboral la rotació, els baixos salaris, la incorporació excessivament primerenca; en el tema de l'habitatge, aquesta situació paradoxal que es construeix molt d'habitatge, però tan car que està fora de les possibilitats d'adquisició de moltes capes poblacionals; el fracàs escolar, l'economia submergida, la indisciplina urbanística, aquestes 50.000 persones per sota del 50% de la renda mitjana, les 9.000 persones en pobresa severa, el nivell d'estudis baix, la feblesa dels serveis socials, la feblesa dels serveis públics que depenen de l'Estat, la justícia, la sanitat, l'Inem; els temes de carreteres i de transports, els dèficits en espais naturals efectivament, el retrocés de la llengua catalana. I tenim sobre tot això una dificultat afegida, que és l'agressió permanent del Govern central, amb una complicitat jo crec que desgraciada per part del Partit Popular de Balears: finançament, despesa per habitant, desenvolupament del règim especial, declaració d'obligació de servei públic de les nostres comunicacions aèries, les taxes aeroportuàries -per cert, més que una ecotaxa, des del punt de vista dels grans impactes sobre el turisme i l'economia, tots aquest mals d'aquest món, que havien de venir de l'ecotaxa, d'un cop ho ha imposat el Govern de l'estat a través d'aquestes taxes aeroportuàries. La despesa per habitant sanitària, l'Administració de Justícia, el mal funcionament, la presó; efectivament el tema de l'agressió jurídica amb quatre recursos a quatre mesures cabdals d'aquesta comunitat, la inversió en ferrocarril, una autèntica vergonya; el tema de fins i tot els viatges de l'Inerso, som l'única comunitat que enguany ens han llevat quota de viatges de l'Inerso, bàsica per a la desestacionalització del nostre turisme. És a dir, és una cosa

absolutament agressiva i multidireccional. És a dir, abans es deia "Madrid nos mata". "Madrid nos matas", és el que hem de dir, i jo, Sr. President, estic fent una reflexió: a veure si en Matas ens feia més mal de president del Govern de la comunitat autònoma, o de ministre a Madrid; i esperar que això no derivi en canvis de majoria, aquesta reflexió, a la nostra comunitat autònoma; però la veritat és que des d'allà està fent més mal que una pedregada.

Davant tota aquesta situació, que és una mica posar de relleu els problemes de la comunitat, què significa el pacte de progrés? Doncs mira, el pacte de progrés no té possibilitat de donar solució a tots aquests problemes estructurals de la nostra comunitat, ni en dos anys ni en quatre anys, i això és una cosa que hem de tenir l'honestedat de dir-ho a la gent i dir-nos-ho a nosaltres mateixos. Ni tan sols és possible fer-ho només des de les institucions autonòmiques. Però evidentment hem de reivindicar el programa pactat al 99, el compromís amb els firmants, i els compromisos amb els ciutadans, perquè per primera vegada el que sí significa el pacte de progrés és que s'apunta realment al problema, s'identifiquen els problemes, i es comencen a endegar solucions.

Vostè, Sr. President, en el discurs d'ahir va fer una explicació molt exhaustiva de l'acció de govern, tan exhaustiva que pràcticament no deixa espai a glossar-lo als grups de la majoria. Però jo vull donar suport a aquesta part de l'esperit que anima el seu discurs. El balanç dels dos anys d'aquest govern és absolutament espectacular, espectacular; amb creació d'institucions, amb creació d'organismes... Quasi aquest govern es podria justificar pel que no fa; és a dir, no urbanitzam es Canons, no urbanitzam Alcanada, no urbanitzam Cala d'Hort, no prohibim el reciclatge i el compostatge, no feim autopistes, no feim espionatge electrònic, no feim frau electoral... quasi, per no fer, quasi salvam la legislatura.

Però és que a més feim un munt de coses: funció pública, vostè ho va dir, eines de participació; pràcticament tots els àmbits de l'actuació administrativa autonòmica tenen ara mateix fòrums d'interlocució social; la Llei de consells, la Llei de finançament; la Llei 9/99, en el tema territorial, molt important, insuficient però molt important; el tema de l'ecotaxa, l'aposta pel ferrocarril; la nova política de recursos hídrulics, els projectes de parcs i de protecció d'espais naturals, el Pla energètic; el Pla de persones majors, que significa avenços importantíssims, 30 centres més de dia, dues residències a Menorca i Eivissa, les grans absents d'aquest tipus de polítiques; noves places concertades, renda mínima d'inserció, plans de prestacions bàsics, servei d'atenció a domicili, polítiques d'igualtat, llei de parelles de fet...; complement a les pensions, som la comunitat més solidària de l'Estat en matèria de cooperació; tema de l'habitatge, passam de complir un 4% el Pla quadriennal d'habitatge a complir un 100%; hem doblat l'esforç en rehabilitació, construcció de centres docents, sanitat. En treball, jo vaig dir a principi de la legislatura els tres grans eixos: Consell Econòmic i Social, pacte per l'ocupació, servei d'ocupació de les Illes Balears.

No importa dir res més. Bé, jo crec que són massa coses per esmentar-les, i a més tenc una certa falta de temps en aquests moments.

Projectes de futur. Nosaltres saludam les coses plantejades ahir en el seu discurs, Sr. President, que són importants, perquè l'utopia es construeix en base a qüestions concretes; i jo vull manifestar ara una certa irritació per l'anàlisi política del discurs que menysprea l'al·lusió a qüestions concretes. Que es parli de qualque manera de subvencionar l'adquisició de llibres de text via IRPF; que es parli de donar una solució definitiva al tema de les pensions més baixes; que es parli del tancament de la central de Sant Joan de Déu l'any que ve; que es parli d'ajudes a escolletes de 0 a 3 anys; que es parli de paritat a les llistes electorals, que si surt endavant aquesta proposta canviarà la configuració d'aquesta cambra; són coses concretes, importants, que formen utopia. O és que ens pensam que la utopia surt dels llibres i dels prestatges? Surt de fer un munt de coses concretes.

Però jo li vull plantejar sis coses, Sr. President, abans d'acabar, en matèria de propostes de futur. Sis coses. Territori: és necessari evidentment fer un acord global en el si de la majoria. Vostè ho sap, vostè ho defensa, i nosaltres ho defensam també. Nosaltres li plantejam sis objectius que pensam que han d'informar aquest acord en el si de la majoria: la moderació de la velocitat del creixement urbanístic; la davallada de les expectatives de creixement contingudes en el planejament; afrontar el problema dels falsos urbans, d'allò que un director general de la conselleria competent diu "urbans que són ametlerars", des del nostre punt de vista a través de la Llei del sòl; la implicació financera del Govern en polítiques de desclassificació i rebaixes de densitat escomeses pels ajuntaments en determinades circumstàncies; la major protecció del sòl rústic en els temes prevists en el programa de govern i el tema de la disciplina urbanística que, a més de propostes com les que s'han plantejats de síndics del territori, que ens semblen correctes, haurien d'estudiar la creació d'un organisme de caràcter executiu que entengués de disciplina urbanística. I quatre instruments per dur endavant això que són, evidentment les DOT, els plans insulars, les normes cautelars per evitar moviments especulatius i la Llei del sòl.

Segona, tema d'habitatge, a part de les coses que vostè va esmentar una qüestió molt clara, la Llei del sòl ha de ser l'instrument per dotar-nos d'un patrimoni públic de sòl per fer habitatge i, a més, s'ha de procurar un acord institucional d'ample abast amb tots els ajuntaments i amb tots els consells per dotar-nos del sòl al servei d'una política audaç d'habitatge.

Tercer, evidentment, tercer punt, continuar amb la política d'espais naturals iniciada. Quart, la reforma de la Llei general turística. Cinc, dues grans reflexions transversals i estratègiques que des del nostre punt de vista ha de fer el Govern, una, relativa a protecció social, i hem de posar en comú els temes de xarxa d'atenció primària de serveis socials, renda mínima d'inserció, el que es fa des d'educació, des del punt de vista d'inserció social, de procurar l'exclusió de persones inserides en el món educatiu, (...), lògicament, serveis

sociosanitaris, polítiques actives d'educatiu i, per tant, abasta sanitat, educació, serveis socials i treball.

I un altre àmbit de reflexió transversal, reorientació de l'economia. Hem de fer una reflexió acurada de com desestacionalitzam la nostra economia, la nostra indústria turística, com diversificam la nostra economia, com promocionam la indústria, com promocionam l'agricultura, com protegim el petit comerç a pesar de la política del Govern de l'Estat.

I un sisè punt que va molt lligat a l'anterior, que és el tema del desenvolupament del REB, és impossible escometre aquestes reformes de la nostra economia, que tenen una repercussió social immediata en temes de precarietat en l'ocupació, rotació i moltes altres qüestions, si no desenvolupam el REB, i el desenvolupament del REB ha de ser una bandera del Govern, del Parlament, de totes les institucions i també de la societat, i hem d'aconseguir que aquella declaració d'intencions, amb la qual ens va obsequiar el Sr. Matas el seu dia, hem d'aconseguir que es converteixi en una realitat.

Altes qüestions queden pendents, no tenc temps ja d'esmentar-les, deixin-me fer, però, una reflexió final. Com a grup d'Esquerra Unida i Ecologista, nosaltres tenim un objectiu estratègic sobre com volem que siguin les Illes Balears, que va més enllà del 2003, volem unes Illes Balears amb una administració honrada i eficaç, socialment cohesionades, ecològicament sostenibles, amb una economia equilibrada, amb un fort autogovern, amb una identitat col·lectiva, cultural i lingüística forta perfectament compatible amb la pluralitat social i cultural i, per això, concebem el pacte com un projecte de pacte a mitjan termini, que va més enllà d'aquesta legislatura i que va més enllà del pacte concret entre les forces polítiques que ara mateix l'integren. El concepte de pacte com a projecte polític de canvi a mitjan termini. Aquest és un concepte clau.

Els partits que conformam el grup d'Esquerra Unida i Ecologista ens sentim orgullosos de participar en aquest projecte i del que és la nostra aportació a aquest pacte. No crec que s'hagi de desglossar, perquè al final aquesta aportació, que és l'aportació que fan altres partits, tots deixam la nostra empremta, al final queda com una obra col·lectiva, però sí que ens sentim partícips i a la vegada sentim que influïm positivament en la configuració de les polítiques dutes a terme. Però el que no volem fer en aquest pacte és treure rendibilitat partidista, no som aquí per mirar a veure si des de la nostra participació podem treure una rendibilitat partidista a curt termini, fonamentalment volem ser lleials evidentment a les forces de la majoria, però sobretot a la gent que va creure l'any 99 i que continua creient en aquest projecte polític.

En el debat d'investidura, com a portaveu del grup vaig dir el següent: "Hem sentit -el Grup d'Esquerra Unida i Ecologista- sobre les nostres espatlles l'empenta i alhora la mirada vigilant de milers i milers de persones i de moltes entitats socials que han obert la porta al canvi polític propiciat per les eleccions del 13 de juny. La nostra actitud ha vengut determinada -la nostra actitud en les negociacions prèvies a la configuració del Govern- per la nostra voluntat de no fer malbé totes aquestes

esperances. I vull en aquest sentit aprofitar l'ocasió per remarcar solemnement que aquesta prudència i aquest sentit de la responsabilitat es faran exhaustius en els propers quatre anys de mandat legislatiu".

Jo duc una foto per simbolitzar una mica el que estic expressant. I és la foto d'aquesta gent, és la foto d'aquesta gent, i la duc aquí, una perquè m'agrada dur fotos i m'agrada fer coses en aquesta tribuna, com agafar les moratòries de Matas amb pinces i coses d'aquestes, però sobretot com a ratificació d'aquest compromís amb aquesta gent, perquè serveixi de recordatori a tothom de què és el que és realment important en aquest pacte, que no és el Sr. Antich, ni la Sra. Munar, ni el Sr. Sampol, ni el Sr. Grosske ni la Sra. Rosselló, i per una altra raó també, perquè malgrat que ens puguem sentir molt satisfets d'allò que hem realitzat durant aquests dos anys, hem de mantenir la tensió del que encara queda per fer. I des d'aquest punt de vista, si vostè comparteix, com jo n'estic segur, Sr. President, aquesta tensió del que encara queda per fer, per completar l'enorme tasca realitzada, pot comptar evidentment, Sr. President, amb la nostra col·laboració i amb la nostra empena.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Grosske en nom d'Esquerra Unida i Ecologista.

El diputat Sr. Sampol, en nom del Grup del PSM-Entesa Nacionalista, té la paraula.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Sr. President, senyores diputades i senyors diputats. Celebrem aquest debat anual en un moment en què els problemes que afecten el món ens fan veure els nostres problemes d'una manera molt més relativa; quan veim caure les torres bessones de Nova York, enterrant milers de víctimes innocents, o quan la llei del Talió provoca l'èxode de centenars de milers de persones d'un dels països més pobres de la Terra; o quan en el centre del continent africà continua el genocidi de milions, no de milers, de milions de persones que no existeixen als ulls del món, perquè la cadena de televisió CNN no els treu, perquè no interessa, davant tot això, els nostres problemes ens semblen minúsculs, i fins i tot parlar-ne aquí ens fa tenir un sentiment d'egoisme. Però al final pensam que la millor manera d'aportar el nostre gra d'arena per contribuir a canviar aquest món irracional en el qual encara uns i altres s'atreixeixen a matar en nom de Déu, és intentar resoldre els problemes dels ciutadans de les Illes Balears. Pot ser que des d'aquí no puguem fer gaire cosa per ajudar les víctimes de Nova York, o els refugiats afganesos, o els perseguits rwandesos, o els exiliats saharians o el jutge assassinat per ETA avui matí; però creim que cadascun, des d'aquí, podem fer molt perquè al nostre entorn aquest món pretesament civilitzat, culte, democràta, sigui un poc més autocrític, més respectuós amb el planeta i amb la gent que hi viu. Però hem de ser conscients que mentre existeixi la desigualtat i l'explotació humana, hi haurà

inestabilitat política a nivell mundial. Només existeix una solució de futur: instaurar el concepte de prosperitat compartida que permeti progressar els països menys desenvolupats.

Fa unes setmanes el debat polític, a través dels mitjans de comunicació, girava entorn del nostre model econòmic, estàvem preocupats per un creixement descontrolat que està esgotant el nostre territori, els recursos naturals i provoca un creixement demogràfic superior al que tenguérem els anys setanta. Avui, setmanes més tard, ens preocupa que la crisi internacional pugui afectar el turisme i provocar una forta recessió econòmica, però també podria passar el contrari, que els nostres competidors turístics es veiessin afectats per aquesta crisi internacional i de manca de seguretat, i aquí en treuríem profit com a destinació turística segura.

Aquesta, segons tots els analistes, és la hipòtesi més probable, encara que nosaltres, des del PSM-Entesa Nacionalista, preferiríem que els turistes ens elegissin per la nostra qualitat, no perquè als altres els va malament, perquè tenen desgràcies. Però aleshores, si es confirma aquesta teoria, que tornarem tenir un gran allau de turisme, significa això que tornarem a iniciar un altre cicle expansiu amb més turistes, amb més construcció, amb més inversions en segones residències, amb més treballadors immigrants, amb més creixement demogràfic?

Bé, en aquest context, d'una certa incertesa, celebrem aquest debat anual que, en teoria, ha de servir perquè els representants del poble de les Illes Balears debatin sobre aquestes qüestions, sobre el present, i plantegem propostes de cara al futur, amb la particularitat que els ciutadans de Balears són molt plurals i els seus representants, aquí, expressen aquesta pluralitat ideològica. Cap partit no té majoria absoluta i això ens obliga a un debat i a una negociació constant per intentar definir aquest nou model econòmic i social que volem i que és un dels eixos del nou govern, de la majoria parlamentària, com a mínim, que dóna suport a aquest govern.

Per tant, amb aquest esperit i en aquest context, i únicament en nom del PSM-Entesa Nacionalista, des d'avui, intentarem donar la nostra opinió sincera i fer propostes de cap on hauria d'anar aquest nou model i com hi hauríem d'arribar.

D'entrada pensam que el debat sobre el model territorial de Balears s'ha vist deformat per una expressió, al nostre entendre, desafortunada, que l'hem utilitzada indiscriminadament els partits polítics, però també les organitzacions ecologistes; ens referim al concepte de sostre de població. El sostre o la capacitat de població significa el nombre de persones que cabrien a Balears si es consumàs, si es construís i s'ocupàs tota la capacitat de construcció, és a dir si edificàvem tot el possible i totes aquestes edificacions fossin ocupades. El problema al nostre entendre, però, és que s'ha confós la capacitat de població amb el nombre màxim de persones que cadascun considera que haurien de viure a les Illes Balears. I d'aquí, fins i tot, s'ha passat a culpar la immigració de l'increment de la població i del creixement urbanístic, pensant erròniament que si fixam un nombre màxim de persones per residir a Balears,

automàticament limitarem el creixement demogràfic. Error. I aquest concepte, a més, és molt perillós, perquè culpabilitza uns determinats col·lectius humans de causar uns problemes, quan només són una conseqüència del problema. És un concepte perillós i inútil, perquè és impossible limitar la immigració fixant uns límits de població.

Per exemple, estats Units d'Amèrica, el país més poderós del món, amb unes fronteres clares, amb una policia fronterera especialitzada a no deixar entrar treballadors il·legals, amb quin resultat? Estats Units és l'estat del món que té més immigració il·legal, és així, per què?, simplement perquè l'economia d'Estats Units ha crescut per sobre les necessitats de la població i ha atret immigració. Per tant, aquí, que no tenim ni policies, que no tenim fronteres, ni policies que guardin aquestes fronteres, no pensem que s'aturarà la immigració pel fet de posar una espècie de *numerus clausus*, i encara no siguem tan il·lusos de pensar que deixaran de venir immigrants a les Illes Balears si no feim cases per a pobres.

Mirin, si continuem creant més llocs de feina dels que pot absorbir el nostre creixement vegetatiu, continuaran venint immigrants, amb papers o sense papers, i el problema és que, si no tenen uns llocs adequats per residir, passarà com a la ciutat de Mèxic, on viuen dins llaunes, o a la ciutat d'El Cairo, on viuen al terrat de les cases, o passarà que viuran deu o dotze persones dins una casa sense aigua corrent, sense serveis sanitaris, com passa ja a Mallorca avui en dia.

D'altra banda, com s'impedeix que la població creixi per sobre del sostre de població que s'ha fixat? Imaginem-nos que ens posam d'acord i deim, sostre de població màxim, un milió de persones, què feim amb l'1 milió un, no el deixam venir a Balears?, esperam a l'escala de l'avió i el tornam fer pujar? I si aquest un és conseqüència de l'augment de la natalitat, què passa? Posarem un màxim d'un fill per parella, com fa a Xina?

Perdonin aquesta reducció a l'absurd, però és amb la intenció de demostrar que ni creant un estat policial és possible controlar el nombre d'habitants d'un país. No només això, sinó culpant les persones dels desequilibris que provoca el sistema econòmic, o encara pitjor, culpant un col·lectiu concret de persones, per raó de la seva nacionalitat, raça o religió, és quan correm el risc de fomentar dins la població recels i odis que llavors no es poden controlar.

Vol dir això que les autoritats no han d'intervenir per controlar i regular la immigració? Naturalment que s'han d'establir tots els mecanismes possibles per regular-la, i en aquest moment és el gran debat que hi ha a nivell europeu, França, Itàlia, Alemanya estan reformant les seves lleis d'estrangeria, i fins i tot aquí és important regular-la, perquè pot arribar a ser insostenible des del punt de vista cultural i lingüístic. Però aquest no és el problema de què parlem quan parlem de model econòmic i social o, com a mínim, no és la part important del problema. El que intentem demostrar és que si l'economia continua creixent al ritme dels darrers anys, l'increment demogràfic continuarà. I que hauríem de deixar d'utilitzar aquest concepte de creixement sostenible, millor dit, perdonin, aquest concepte de sostre de població, com un

instrument de contenció del creixement, ja que l'única manera de limitar l'explosió demogràfica és moderar el creixement econòmic. És l'única manera.

Això significa créixer més lentament, intentar créixer en aquells sectors que són estratègics per diversificar la nostra economia, no crear tants llocs de feina com s'han creat aquests darrers anys, especialment en el sector turístic i de la construcció, moltes de vegades creats, aquests llocs de feina, artificialment, per culpa de la mateixa administració, com va ser el Pla Mirall, una inversió inoportuna que va desequilibrar la nostra economia.

Mirin, els darrers cinc anys a Balears s'haurien d'haver creat 40.000 llocs de feina per respondre a les necessitats d'una economia que tengués un creixement sostenible o, si no volen sostenible, un creixement natural, i n'hem creat 90.000, més del doble del que era necessari. Tant de bo aquests llocs de treball s'haguessin creat en els països emissors d'emigració, en el nostre cas d'immigració. I crec que des de les Illes Balears ens hauríem de plantejar seriosament, dins la modèstia de les nostres possibilitats, promoure actuacions empresarials en aquest sentit, per crear llocs de feina en els països emissors d'emigració.

Bé, suposant que estam d'acord en aquest punt, suposant que estam d'acord a moderar el creixement per fer-lo sostenible i per no esgotar els nostres recursos naturals -ara ve lo bo-, com fer-ho? Creim que també podem estar d'acord que no s'han de construir més places turístiques, fins i tot alguns pensam que seria bona una moderada reducció de places turístiques; quant a la construcció, hem de reconèixer que ja és més difícil moderar el creixement, pensin en les polítiques proteccionistes que hem aprovat els darrers anys i, malgrat tot el ritme de creixement continua exagerat. Al nostre entendre, per moderar el creixement només tenim dos sistemes, protegir el territori, limitant molt la capacitat de creixement, especialment dins zones turístiques i en sòl rústic, i si això no és suficient, marcar el ritme de creixement, regulant la concessió de llicències. Les llicències a més s'han de donar prioritàriament al sòl que té vocació d'edificació, dins el sòl urbà, i encara més, dins els nuclis històrics que han de ser prioritaris a l'hora d'atorgar llicències. La construcció d'una casa de poble, per exemple, amb planta i pis o dos pisos per als fills, no s'ha de veure afectada per les restriccions a la construcció, provocades per un creixement exagerat a zones turístiques o rústiques.

Algú podrà dir que és injust per als propietaris no deixar edificar en zones protegides o fins i tot en sòl rústic comú, atès que la terra ja no és productiva, i si la terra no dona, que hem de fer a la terra?, és una pregunta ben lògica que ens fa la gent. Idò bé, el PSM-Entesa Nacionalista creim que la terra mereix una altra oportunitat, no ens resignam que la terra es mesuri en metres quadrats, volem que la terra es mesuri en quartons i quarterades, no com a una urbanització, en metres quadrats, la terra s'ha de mesurar en quartons i quarterades, i estam convençuts que és possible tornar la rendibilitat a la terra, n'estam convençuts. S'està demostrant que la vinya és rendible, hi ha una gran demanda de productes ecològics, els tarongers es tornen a conrear perquè la taronja torna a tenir un preu que la

fa rendible, la carn de Balears, etiquetada i de qualitat controlada, torna a tenir un bon preu, els olivars i l'oli tenen futur, la llet, amb el projecte de la Conselleria d'Agricultura, esperam que també pujarà.

Podríem dir, a més, que els ciutadans de les Illes Balears han recuperat l'orgull pels productes de la nostra terra, pels productes agroalimentaris que, a més a més es comencen a exportar a tot el món. També mitjançant els productes de Balears, el país es comença a retrobar a ell mateix.

Senyores i senyors, des del PSM-Entesa Nacionalista no ens resignam que cadascuna de les nostres illes sigui una gran urbanització, perquè creim que és possible que la terra torni a ser productiva, i no sols ho creim, sinó que ho estam demostrant. I tampoc no volem que Mallorca torni, torni no, sigui, s'assembli a Hong-Kong. Fa uns anys, des d'aquesta tribuna, ja en una intervenció similar vaig afirmar "les Illes Balears no han de ser Hong-Kong", però avui deim, no han de ser Hong-Kong, però tampoc no les hem de convertir en Los Angeles, una gran urbanització, farcida de grans xalets i connectada amb grans autopistes que pareixen "escalètrics", tampoc no volem aquest model per a Mallorca i per a les Illes Balears.

I definir aquest gran model és el gran repte que tenim totes les forces polítiques, i ho hem de resoldre aviat. Des del PSM voldríem que fóssim capaços de consensuar un marc normatiu amb vocació de perdurar en el temps. El debat sobre la protecció del territori, que es va iniciar a finals dels anys vuitanta, s'hauria de tancar en aquesta legislatura. I hauríem d'establir, d'una manera clara i amb plenes garanties jurídiques, les condicions d'edificació del nostre territori. És ben hora d'asserenar la vida econòmica, especialment la construcció, acabant, per una part, amb les expectatives especulatives, però per l'altra part, acabant amb la permanent amenaça de modificar les condicions urbanístiques, perquè la discussió permanent sobre el model territorial estimula i accelera la construcció.

Senyores i senyors, aconseguir la protecció d'un gran nombre d'espais naturals ha estat providencial a les Illes Balears, però darrera cada gran polèmica urbanística, ha seguit un increment de l'activitat constructora, provocada artificialment, que ha engreixat l'economia i ha arribat el moment que la nostra economia deixi d'engreixar per madurar. Una economia madura és una economia equilibrada, diversificada, que respecte l'entorn i les persones que hi conviuen. Això tindrà unes conseqüències, aquest model suposarà que la construcció i els serveis han de créixer d'una manera molt més moderada de com ho han fet fins ara, però això no suposa cap casta de carestia econòmica, ni tampoc no parlem de creixement zero, perquè hi ha activitats econòmiques que seria bo que tenguessin un fort creixement econòmic, com a mínim durant uns anys. Seria desitjable un fort increment econòmic a l'agricultura, a la ramaderia, a la indústria agroalimentària, a la indústria mediambiental, d'energies renovables, de reutilització de residus i, per què no?, a la indústria tradicional de les Illes Balears. Parlem de potenciar un teixit productiu de milers i milers de petites empreses, de treballadors autònoms que són la vida d'aquesta terra; enfront de l'economia global que

fomenten els grans grups empresarials, preferim fomentar el motor real de la nostra economia, preferim mil empreses d'un treballador a una empresa de mil treballadors. I això no significa renunciar als avantatges de la globalització. No defensam un model econòmic localista, defensam un model econòmic obert internacional, la progressiva internacionalització de les empreses de Balears demostra que amb una estructura de petita empresa també es poden guanyar mercats a nivell internacional.

Però hi ha molts elements externs que en aquest moment pertorben la vida dels ciutadans de Balears i, fins i tot, suposen una amenaça per a la nostra economia. Si sempre hem reclamat més autonomia política per a les Illes Balears, aquests dies, aquestes setmanes, a més, hem de denunciar la intromissió política, il·legítima i antidemocràtica en qüestions de competència del Govern de les Illes Balears.

Mirau, des d'aquest grup parlamentari, el PSM-Entesa Nacionalista, després de molts d'anys de queixar-nos que Madrid ens ignorava, ara tenim la sensació que ens hem convertit en l'obsessió del Govern central del Partit Popular, i no per a bé, precisament. Quatre recursos d'inconstitucionalitat. Volen impedir que nosaltres mateixos decidim com s'han d'organitzar els consells insulars, s'oposen que des de Balears es complementin les pensions més baixes, perquè aquí el nivell de vida és més car que en el continent, volen impedir que amb l'ecotaxa puguem preservar el medi ambient, que puguem ajudar les rendes dels agricultors, recuperar zones turístiques, ens impugnen la Llei de comerç, obrint les portes a la implantació de grans superfícies, i tot això en nom de la Constitució Espanyola? Realment la Constitució no pot permetre una petita compensació econòmica als nostres pensionistes? Realment la Constitució no pot permetre que aquí captem recursos per millorar el medi ambient i ajudar els agricultors? Realment la Constitució ha de propiciar que aquí s'implantin més grans empreses comercials?

La Constitució, que hauria de ser un instrument de llibertat, el Partit Popular l'està convertint en una espasa inquisidora que talla el cap a tot el que no és centralisme i uniformisme.

(Remor de veus)

Per què tanta intromissió en temes que són de la nostra competència i no són de la seva incumbència? Per què? I per què a allò que ells, el Govern de l'Estat, hauria d'actuar, com és la declaració de servei públic dels vols interinsulars, s'amaguen i no actuen? No comprenen que les comunicacions són essencials per a la vida d'un poble insular? No comprenen que es posa en perill el nostre sistema econòmic?

(Aldarull a la sala)

Aquests són temes que afecten els ciutadans de les Illes Balears. Ens neguen el que és de sentit comú i que ja tenen a Canàries, com és la declaració de servei públic dels vols, i ens volen imposar autopistes, dessaladores, un aeroport per a 38 milions de passatgers. Però, què vol aquesta gent? En què ens volen convertir?

(Aldarull a la sala)

Ah!, i els passeigs marítims del ministre, que no els fa a Madrid, que els fa a les costes de les Illes Balears, i jo parl de les Illes Balears, aquest és el problema. Ara els propos un exercici, sortim a fora, en acabar la sessió, i a les primeres cent persones que trobarem els demanam que ens facin una llista de les seves cent prioritats mediambientals, i els direm, "venga, 5.000 milions de pessetes per gastar en les vostres cent prioritats mediambientals", ni una posarà que és una prioritat posar asfalt damunt les roques que encara han resistit les urbanitzacions, ni una, ni una gastaria una sola pesseta a posar ciment damunt les roques de la mar. I la màxima autoritat mediambiental de l'Estat s'ofusca a voler-nos fer passeigs marítims que no volem, que els ciutadans no volen, que allà on estueja li pengen pancartes, "no volem que ens encimentis la costa". Vostès que el coneixen més bé, sempre ha estat així?

(Rialles)

Diguin-li-ho, diguin-li que no volem passeigs marítims, amb les necessitats que tenim d'aigua, d'espais naturals, tantes necessitats en matèria de medi ambient, i ara hem de posar ciment damunt les roques a vorera de mar.

Com és possible tanta irresponsabilitat? Com es pot jugar amb el futur de la gent? Com es pot posar en perill l'economia de Balears per purs interessos partidistes? La política no és un joc d'escacs, on ens disputam el poder, la política és la possibilitat de solucionar els problemes de la gent.

Senyores i senyors diputats, tots aquests despropòsits ens confirmen en una creença, sense autonomia financera no hi ha autonomia política, si no milloram aquesta situació, si no controlam els recursos econòmics, mai no tndrem autonomia política. Fa uns mesos, va acabar els treballs la comissió parlamentària d'estudi de la balança fiscal. La balança fiscal és la diferència entre els impostos que pagam els ciutadans de Balears i el que rebem de l'Estat. Bé, un terme mitjà de les distintes aportacions ens pot fer afirmar que la balança fiscal de Balears és negativa amb l'Estat, per més de 250.000 milions anuals, concretament l'any 98 les Balears pagaren 875.000 milions de pessetes en impostos i reberen 621.000 milions de pessetes. Això, en poques paraules, significa que a cada ciutadà de Balears Espanya li costa 340.000 pessetes anuals, ho diré d'una altra manera, si aquí recaptàssim tots els impostos, després de pagar els serveis que ara tenim, podríem distribuir a cada família de tres membres un milió de pessetes anuals, idò això és el que se'n va cap a Madrid i no es reinverteix a les Illes Balears.

I una cosa és compartir la riquesa i l'altra és que ens espoliïn fins a condemnar-nos a patir els pitjors serveis públics de l'Estat. Cap altra comunitat autònoma té la sanitat pública amb les llistes d'espera desesperants, amb els serveis d'urgència col·lapsats. En el conjunt d'Espanya es gasten 110.000 pessetes per habitant en sanitat, aquí 99.000. En educació, 43.000 pessetes per alumne és la diferència del que l'estat inverteix en el conjunt de l'estat i el que va transferir a Balears. El Pla d'infraestructures ferroviàries del Sr. Cascos, 6,8 bilions, això

són 6,8 milions de milions de pessetes, una quantitat així de grossa, per fer inversions ferroviàries, i les Illes Balears són excloses, ens tocarien 200.000 milions de pessetes si féssim un càlcul en pesseta per habitant. El resultat és un llistat interminable de greuges, però mirin, tots els contenciosos que tenim amb el Govern central es resoldrien, si els ciutadans de Balears poguéssim disposar dels nostres impostos només un any.

Imaginín-se, només un any, de cobrar els impostos aquí, i no enviar res a Madrid, podríem gastar 56.000 milions del Pla de carreteres, 8.000 milions de sa Costera, 3.000 milions del desviament del torrent de Manacor, 5.000 milions per construir l'Hospital d'Inca i 5.000 per construir l'Hospital de Maó, 1.000 o 2.000 milions, els que vulguin, per al port de Ciutadella, podríem invertir 10.000 milions en nous centres educatius, podríem fer els projectes d'Eivissa, Patrimoni de la Humanitat, pagat tot això, encara ens quedaria per fer tota la xarxa ferroviària existent fa 30 o 40 anys, més totes les línies fins a la universitat o fins a l'aeroport que vol reobrir aquest govern. Tot això amb un sol any d'invertir els nostres impostos aquí, tot això amb un sol any.

I per què pidolar a Madrid quan aquí som més que suficients per resoldre els nostres problemes? Per què hem de consentir aquesta humiliació constant d'anar a Madrid i tornar amb bones paraules, però amb les butxaques buides?

Senyores i senyors, només existeix una solució: aconseguir la independència fiscal de les Illes Balears, una independència fiscal que ja tenen al País Basc i a Navarra, no inventam res, el concert econòmic consisteix que l'administració autonòmica recapta tots els impostos i pacta una quantitat amb l'Estat per fer front a les despeses comunes, més una quota de solidaritat amb les regions més desfavorides.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Sampol, vagi acabant, per favor.

EL SR. SAMPOL I MAS:

M'he despistat, Sr. President. Em deixaria tres minutets?

EL SR. PRESIDENT:

Dos.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Dos? Venga, dos minuts. Això és un pacte, és un concert que feim el president i jo.

Aquest és el model que proposam des del PSM-Entesa Nacionalista, un nou impuls a les autonomies, avançar cap a un vertader confederalisme, i aquest és el debat que fa la Unió Europea ja, de cara a l'any 2004, mentre que Europa discuteix quin paper han de fer les regions amb cambra legislativa com nosaltres, dins la presa de decisions, aquí perdem el temps o perden el temps, en debats més propis de la Generació del 98, si l'idioma oficial d'Espanya s'ha de dir castellà o espanyol, si

han d'estudiar més història d'Espanya, si hem de practicar el *patriotismo constitucional*, ara això no és el que interessa.

Per què deu ser, per què deu ser que Espanya sempre ha anat contracorrent? Avui Àustria, Bèlgica, Alemanya ja tenen un sistema polític federal que respecta el poder polític de les regions, la seva autonomia financera i fins i tot la seva pluralitat lingüística. Aquí encara tenim vetada la llengua catalana a les institucions europees perquè ho ha prohibit l'Estat espanyol.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Sampol, vagi acabant, per favor. Li queda un minut, d'aquests que hem pactat li queda un minut.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Cercava una frase per fer un final adient.

Mirin, fa uns mesos el Govern de les Illes Balears, mitjançant la Direcció General d'Economia, ha guanyat un programa europeu per col·laborar amb Malta en el seu procés d'integració a la Unió Europea. Malta és un estat format per tres illes molt petites, en conjunt tenen el territori de la meitat de Menorca, aproximadament, i tota la població de Malta és més o menys la meitat de la població de les Illes Balears. Tenen dos idiomes oficials, com nosaltres, en el seu cas l'anglès i el maltès. Bé, idò d'aquí segurament un poc més de dos anys, Malta serà membre de ple dret de la Unió Europea i participarà de totes les institucions allà on es prenen decisions que afectaran Malta, i no només això, sinó que el maltès, un idioma parlat per devers 200.000 habitants de Malta, tindrà un estatus d'oficialitat molt més gran que el que té el català, que no té el més mínim reconeixement. Aleshores, la pregunta és per què uns tants pocs ho tenen tan fàcil, i d'altres, relativament molts, ho tenim tan difícil?

És que només tenint un estat propi es poden garantir els drets dels ciutadans i dels pobles d'Europa? Si és així, no ens quedaria més remei als ciutadans de Balears que seguir la via maltesa?

Moltes de gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Sampol en nom del Grup del PSM-Entesa Nacionalista.

Record als senyors portaveus que d'aquí a cinc minuts es reunirà la Junta de Portaveus per fixar l'ordre del dia de la propera sessió plenària. Suspenen la sessió ara fins a les quatre hores i trenta minuts d'avui horabaixa.

DIARI DE SESSIONS

DEL

PARLAMENT

DE LES

ILLES BALEARS

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ

Un any	2.000 pessetes.
Sis mesos	1.000 pessetes.
Tres mesos	500 pessetes.
Preu de l'exemplar	100 pessetes.

Redacció i Administració
PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS
C/ Palau Reial, 8
07001 PALMA

Imp. Parlament de les Illes Balears. Palma